

Arrest

nr. 55 773 van 9 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE RAYMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 4 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 6 augustus 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 9 december 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 10 december 2010 in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren in Beiroet (Libanon) op 14 maart 1944, maar twee jaar later naar Armenië verhuisd waar u de rest van uw leven zal wonen. U verklaart het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en woonachtig te zijn in Yerevan in het appartement van uw zoon S.(...) M.(...) (O.V. 6.666.577). Hij woonde er samen met zijn vrouw A.(...) B.(...) (O.V. 6.666.577), een minderjarige dochter M.(...) M.(...) (O.V. 6.666.577) en een minderjarige zoon S.(...) M.(...) (O.V. 6.666.577).

Tijdens een galadiner eind februari 2008 in de wapenfabriek waar uw schoondochter als poetsvrouw werkt, hoort uw schoondochter hoe Minister van Defensie Seyran Ohanyan aan Mininster van Militaire Dienst Surik Harutyunyan zegt dat er plannen zijn om wapens te gebruiken tegen de vreedzame betogers op de protestacties na de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008. Harutyunyan is het hier echter niet mee eens. Uw schoondochter neemt dit gesprek op met haar gsm. Ze laat de opname aan andere mensen horen. Haar man – uw zoon – vindt dit te gevaarlijk en legt haar gsm in mei 2008 in de lade van zijn kleerkast in de slaapkamer. Hij geeft zijn vrouw een andere gsm in de plaats.

Twee jaar later, eind mei 2010, is er opnieuw een tentoonstelling in de wapenfabriek waarvoor uw schoondochter opnieuw moet assisteren. Die dag heeft ze haar oude gsm bij want de nieuwe vindt ze niet terug. Er volgt een discussie onder het poetspersoneel en de secretaris L.(...) M.(...) over Ohanyan. Mirzachanyan neemt het op voor Ohanyan. Omdat uw schoondochter haar wil confronteren met zijn slechte bedoelingen van twee jaar geleden, laat ze M.(...) de opname horen. Dit meldt ze aan de directie van de fabriek en aan Ohanyan zelf. Op 1 juni 2010 wordt uw schoondochter ontslagen. Die avond vallen een zestal mensen van het Ministerie van Defensie uw appartement binnen. Daarbij wordt u hardhandig tegen de muur geduwd waardoor u bewusteloos raakt. Ook uw zoon krijgt klappen en wordt vastgebonden. De mannen eisen de opname en het paspoort van uw schoondochter zodat ze het land niet zou verlaten. Ze gehoorzaamt en geeft alles af. De mannen zeggen haar dat ze zich nog zal moeten aanmelden bij de nationale veiligheid.

Diezelfde avond nog brengt de broer van uw schoondochter u en uw gezin naar zijn grootmoeder in het dorp Pokr Ayrum, waar u twee maanden verblijft. Als de broer van uw schoondochter zegt dat de situatie nog niet verbeterd is en dat ook andere familieleden ondervraagd worden over uw vrouw, besluit u het land te verlaten.

Uiteindelijk verlaat u Armenië in de nacht van 3 augustus 2010. Samen met het gezin van uw zoon reist u met het vliegtuig van Yerevan via Moskou naar Brussel. Op 6 augustus 2010 vraagt u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw huwelijksakte.

B. Motivering

Bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest u dat hooggeplaatste militairen u en uw gezin zullen vermoorden als gevolg van de problemen van uw schoondochter (CGVS p. 4-5).

U verklaart tijdens het interview op het Commissariaat-generaal dat u uw land verlaten heeft omwille van de problemen van uw schoondochter A.(...) B.(...) (O.V. 6.666.577) en dat u geen andere problemen ondervonden heeft die niets te maken hebben met haar problemen (CGVS p. 5). Aangezien in het kader van haar asielaanvraag door het Commissariaat-generaal beslist werd dat haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw schoondochter is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Een kopie van haar beslissing, van haar verklaringen, en van de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, zijn toegevoegd aan uw dossier.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde document (huwelijksakte) bevat informatie met betrekking tot uw identiteit, doch niet met betrekking tot de door u of door uw schoondochter in het kader van uw/haar asielaanvraag aangehaalde problemen. Bijgevolg verandert dit document niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar schoondochter A.B. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest 55 772 van 9 februari 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters zoon S. M. en haar schoondochter A. B. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekers verwijzen naar artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en stellen dat de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik motiveert op basis van welke rechtsregel zij overgaat tot het weigeren van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus. Een loutere verwijzing naar het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) is volgens hen onvoldoende waardoor er een schending is van de formele motiveringsplicht.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet juncto artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekers geven de bewuste artikelen weer en opperen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich enkel steunt op de vaststelling dat de feiten beschreven door verzoeker “niet aannemelijk zijn”, hetgeen nergens op een deugdelijke manier werd gemotiveerd. Waar de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen menen dat concrete, overtuigende bewijsstukken voorhanden zouden moeten zijn, kunnen verzoekers louter veronderstellen dat er gedoeld wordt op een of andere vermelding van het incident in de nationale pers. Volgens deze informatie zou de oppositiepers niet aarzelen om over oppositiedemonstraties te berichten. Verzoekers wijzen er in dit kader dan ook op dat zij geen militanten of politieke opposanten zijn die zich in de kijker hebben gewerkt tijdens een manifestatie of gevallen van verkiezingsfraude aan het licht hebben gebracht. Verzoekers wijzen erop dat alle incidenten, zich binnen een zeer korte tijdsspanne binnenskamers hebben afgespeeld, waardoor de nationale pers er moeilijk van kon op de hoogte zijn, of over berichten. Verder halen verzoekers aan dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich op baseert en die betrekking heeft op de personen die betrokken waren bij de evenementen van maart 2008, niet op hen van toepassing is, aangezien het de autoriteiten pas recent ter ore kwam dat verzoekster een bijzonder schadelijke opname had gemaakt, die één van de regeringskopstukken in een slecht daglicht stelt. Verzoekers wijzen erop dat zij niet gerechtelijk vervolgd, maar wel door militairen in hun eigen huis aangevallen en bedreigd worden, waardoor de bewering dat de militanten en sympathisanten van de oppositie niet politiek vervolgd werden door de gevestigde macht voor verzoekers onwaar is. Verzoekers verwijzen naar een rapport “2009 Human Rights Report: Armenia” van het US Department of State, dat vaststelt dat de overheid vandaag de dag nog steeds arbitrair personen vasthoudt omwille van hun sympathieën voor of affiliatie met de oppositie of hun politieke activiteiten. De arrestatie op 31 mei 2010 van 10 à 15 personen, waaronder drie regimekritische journalisten die met een groep van een vijftigtal militanten het Vrijheidsplein trachtten te betreden is hier een voorbeeld van. Met betrekking tot hun gegronde vrees voor vervolging wijzen verzoekers erop dat het ‘Human Rights Report’ stelt dat mensen nog steeds vervolgd, gemarteld, bedreigd en in detentie gehouden worden voor oppositiesympathieën. Verzoekers voeren voorts aan dat zij onmogelijk concrete en overtuigende bewijsstukken kunnen aanbrengen, aangezien zij in hun eigen huis onder militaire bedreiging gedwongen werden de opname af te geven en de pers er onmogelijk van op de hoogte kon zijn. Bovendien bevestigt het ‘Human Rights Report’ dat de meeste gevallen van politiemishandeling niet gemeld worden aangezien de slachtoffers vrezen voor represailles.

In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers stellen dat zij, in geval van (gedwongen) terugkeer naar Armenië zouden worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Tweede verzoekster benadrukt dat zij, daar haar geboorteland Azerbeidzjan is, ervan wordt verdacht een Turkse spionne te zijn, dat zij en haar familie gezocht wordt door de staatsveiligheid en dat er uit de gebeurtenissen blijkt dat er niet geaarzeld wordt om geweld te gebruiken. Tweede verzoekster wijst er tevens op dat zij gevoelige informatie bezat en op kleine schaal verspreidde over de minister van Defensie Seyran Ohanyan waardoor het buiten kijf staat dat deze zich persoonlijk aangevallen voelt en het zeer waarschijnlijk is dat hij een vendetta tegen haar en haar familie voert, welke het onmogelijk zou

maken een veilig en normaal bestaan te leiden in Armenië. Volgens verzoekers worden, afgaande op de getuigenissen zoals vermeld in het 'Human Rights Report', oppositieaanhangers nog steeds regelmatig arbitrair vastgehouden, gemarteld en gedwongen valse verklaringen af te leggen en schrikt de staatsveiligheid er niet voor terug de families van betrokkenen te bedreigen en lastig te vallen.

2.2. Aangezien in wezen in de drie middelen inhoudelijke kritiek wordt geleverd op de bestreden beslissing, worden ze gezamenlijk behandeld.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Waar verzoekers aanvoeren dat de juridische grondslag niet in de bestreden beslissingen is weergegeven, mist hun betoog elke grondslag. In de conclusies van de beslissingen staat immers telkenmale uitdrukkelijk vermeld dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kunnen worden erkend en niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet (bestreden beslissing, p. 2). Bijgevolg kunnen verzoekers niet worden bijgetreden waar zij stellen dat de juridische grondslag voor de weigeringsbeslissingen niet zou zijn vermeld.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beperkt zich in de bestreden beslissing tot de vaststelling dat er heden geen vervolging om politieke redenen bestaat in Armenië waardoor de door verzoekers beschreven problemen als niet aannemelijk worden afgedaan.

2.7. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissingen, brengen verzoekers geen overtuigende concrete bewijsstukken aan die de door hen beschreven problemen bevestigen. In hun middelen betwisten noch weerleggen verzoekers deze vaststelling. Ter rechtvaardiging van het gebrek aan

overtuigingsstukken voeren verzoekers aan dat de feiten zich in een korte tijdsspanne en binnenskamers hebben afgespeeld en zij onder militaire bedreiging gedwongen werden de opname af te geven waardoor deze feiten geen weerklank vonden in de nationale pers. De Raad merkt op dat het feit dat de door verzoekers geschetste voorvallen geen persaandacht kregen geen verschoningsgrond vormt om het totale gebrek aan stavingsstukken met betrekking tot de vervolgingsfeiten te vergoelijken.

2.8. Wanneer elk concreet stavingsstuk ontbreekt, mag van verzoekers worden verwacht dat zij over deze vervolgingsfeiten minstens geloofwaardige verklaringen afleggen. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt echter dat de verklaringen van verzoekers een aantal ongerijmdheden vertonen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelt tweede verzoekster eind februari 2008 met haar gsm een gesprek te hebben opgenomen tussen de minister van Defensie Ohanyan Seyran en de minister van Krijgsmacht Balyan Hovik (stuk 10, Vragenlijst B.A., p. 2), terwijl zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaf dat het ging om Ohanyan Seyran en Surik Harutyunyan, de minister van Militaire Dienst (stuk 6, gehoorverslag B.A. CGVS 25/11/2010, p. 7). Blijkens het verslag van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen was eerste verzoeker evenmin op de hoogte van welke persoon naast Ohanyan Seyran op de opname te horen was (stuk 5, gehoorverslag M.S. CGVS 25/11/2010, p. 5). Aangezien de opname van het gesprek de essentie van verzoekers' vluchtrelaas uitmaakt, mag van hen worden verwacht dat zij duidelijk kunnen aangeven tussen welke individuen het gesprek heeft plaatsgevonden. Vervolgens is het totaal ongeloofwaardig dat eerste verzoeker, die zich volgens de verklaringen van tweede verzoekster zeer goed bewust was van het gevaar van het bestaan van de opname (stuk 6, gehoorverslag B.A. CGVS 25/11/2010, p. 7) en die zelf aangaf dat hij de gsm beter had weggegooid (stuk 5, gehoorverslag M.S. CGVS 25/11/2010, p. 5), beslist om de gsm in een lade van de kast naast het bed te stoppen (stuk 5, gehoorverslag M.S. CGVS 25/11/2010, p. 5). Aangezien de gsm van een opname-functie was voorzien, kan bovendien worden aangenomen dat er de mogelijkheid was om het opgenomen materiaal te wissen. Het is dan ook uiterst bizar, dat geen van beiden hieraan zou hebben gedacht, te meer daar verzoekster op het werk werd bedreigd. Zij verklaarde immers het volgende: "(...) Op 1.06.2010 werd ik ontslagen, op 2 of 3.06 werd ik opgeroepen door de directie. Ze zeiden dat ik mijn opname moest teruggeven, zoniet zou ik in grote problemen terechtkomen. Ze zeiden ook dat ze ons gezin met de grond zouden gelijk maken. Ik heb geweigerd en gezegd dat ik dat niet had. Ik was sowieso al ontslagen. (...)") (stuk 6, gehoorverslag B.A. CGVS 25/11/2010, p. 7). Gelet op deze bedreigingen kan dan ook worden verwacht dat verzoekster al het mogelijke in het werk stelt om zich van deze opname te ontdoen. Het valt rationeel niet te verantwoorden dat tweede verzoekster, die door haar echtgenoot gewezen werd op het gevaar van de bewuste opname deze, al dan niet toevallig, wederom liet horen aan een persoon waarvan zij wist dat deze Ohanyan steunde. Daarbij komt het uiterst bevreemdend over dat verzoekers verklaren dat zij anno 2010 vernietigd of gedood zullen worden (stuk 9, Vragenlijst M.S., p. 2) naar aanleiding van de opname, terwijl verzoekster er aanvankelijk, dus in de loop van het voorjaar van 2008, mee te koop liep dat ze over geheime informatie beschikte (stuk 6, gehoorverslag B.A. CGVS 25/11/2010, p. 6-7) zonder dat zij aangaf hierdoor destijds in problemen te zijn gekomen, terwijl uit de aan het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie blijkt dat er net toen een periode van nooit eerder geziene spanningen en repressie van de oppositie aanbrak die slechts in juni 2009 werd afgesloten (stuk 19, SRB Armenië, beoordeling van de actuele vrees van politieke opposanten sinds de gebeurtenissen ivm de presidentsverkiezingen van februari 2008, p. 4). In zoverre het standpunt van verzoekers kan worden bijgetreden dat de vaststelling waarbij de feiten die door hen werden aangebracht "niet aannemelijk" worden genoemd eerder summier is gemotiveerd, stelt de Raad op grond van het devolutief karakter van het beroep en na een grondig onderzoek van de verklaringen van de verzoekende partijen vast dat zij een totaal ongeloofwaardig relaas van de vervolgingsfeiten naar voor hebben gebracht. Bijgevolg is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de voorwaarden uit het Vluchtelingenverdrag.

2.9. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van het relaas van de vervolgingsfeiten, verliezen de motieven van de bestreden beslissing aangaande het gebrek aan actueel karakter van hun voorgehouden vrees voor vervolging en de kritiek van de verzoekende partijen daarop aan de hand van het 'Human Rights Report' van het US Department of State dat zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen, elke relevantie.

2.10. Onduidelijkheid omtrent de reisroute houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. De Raad stelt vast dat verzoekers niets inbrengen tegen de pertinente motieven die hieromtrent in de bestreden beslissing zijn opgenomen, waardoor de Raad deze motieven die het ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas verder ondersteunen, overneemt en tot de zijne maakt.

2.11. Wat de subsidiaire bescherming betreft, merkt de Raad op dat verzoekers verwijzen naar artikel 3 van het EVRM, wat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, <http://curia.europa.eu>). In casu is, zoals hierboven in punt 2.7. uitvoerig uiteengezet, gebleken dat verzoekers hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken waardoor zij niet in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling. Zodoende kunnen zij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen tenslotte geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.12. Voor zover de middelen in het licht van wat voorafgaat verder moeten worden besproken, werd door verzoekers geen schending van de aangevoerde bepalingen aangetoond, waardoor deze als ongegrond dienen te worden afgedaan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIEN